

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 891. Num donatarius & legatarius teneantur vota donantis & legantis exequi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

legata AA. iidem, quia vota obstringunt defunctum, non autem legata. Quintò dum plura sunt defuncti vota & hæreditas non sufficit pro omnibus solvendis, obligatur hæres, Vota de meliore bono præferre, & in casu dubii illud, quod constat, prius emissum, quia hæres defuncti personam gerit, qui dicto ordine tenetur vota sua exequi. Sanch. cit. c. 15. n. 14. Bonac. l. c. n. 14. Castrop. n. 11. quod si autem non constiterit, quòd votum melius aut prius emissum, hæres tenetur non pro Rata dividere, ut Sanch. n. 41. Sed ut Bonac. l. c. n. 15. & Castrop. n. 12. probabilis sentire videntur, non secus ac testator habet electionem, cum etsi obligatio; quæ in testatione erat religionis, facta sit in hærede obligatio iustitiæ, non tamen quoad modum eam exequendi, immutata est. Si tamen vota acceptata sint ab iis, in quorum gratiam facta, electionem non habere locum, sed divisionem prorata, asserunt Bonac. & Sanch. Sexto dum plures sunt hæres, nullus eorum tenetur in solidum solvere vota defuncti, sed quilibet pro parte hæreditatis, in qua est hæres ut Arg. L. 85. ff. de V. O. Sanch. l. c. n. 42. quod tamen duplicem patilimitationem, ait Castrop. l. c. n. 13. primam, ut, si res promissa Deo sit apud unum hæredem, isteneatur in solidum, habeat tamen actionem adversus cohæredes, ut ipsi partem eorum hæreditati correspondentem solvant, ut Sanch. n. 44. juxta L. 2. ff. de V. O. Alteram, ut si alii hæres nolint solvere, quilibet eorum teneatur in solidum, quia debitis & legatis solvendis qualibet pars hæreditatis addicta est, & quilibet hæredum obligatus; adeoque uno nolente, alius obligatur supplere alterius malitiam; cum æquum non sit ob malitiam illius debita manere insoluta. Si tamen id fiat, non ex malitia unius, sed ex impotentia, Castrop. Credit, cohæredem obligatum non esse, nisi pro quantitate hæreditatis sibi debita. Porro si hæres vota realia hæreditate accepta monitus à iudice Ecclesiastico exequi omittat, potest ab hoc ad id compelli sub pena excommunicationis & privationis bonorum. Juxta c. 6. h. t. c. 18. de censib. Abb. in cit. c. 6. n. 3. Pirh. n. 13. & 14.

Quæst. 891. Num donatarius & legatarius teneantur vota donantis & legantis exequi.

1. Resp. Ad primam: non teneri ad hoc donatarium, etsi donans fiat impotens ad vota implenda. Sanch. l. c. n. 34. Bonac. l. c. n. 21. Suar. L. 4. de voto c. 16. n. 10. Castrop. n. 14. neque enim ad hæc tenetur ratione rei acceptæ; cum ea, etsi determinate Deo promissa, propria tamen donatarii facta sit ob Dominium à donante in eum translatum per traditionem, neque etiam ex illicita rei acceptance; cum hæc ad summum sit contra religionem ob cooperationem ad peccatum donantis, non contra iustitiam, ac proinde ex illa nasci non possit obligatio satisfaciendi.

2. Resp. Ad secundam: contrarium videtur in legatario, nimirum, ut is teneatur accipiens rem legatam, non possit eam retinere, sed teneatur rem in specie promissam Deo sibi traditam, tradere Deo; cum nullum eam retinendi titulum habeat, quia nulla est promissio seu legatio (ex cuius tamen valore dominium legati acquirere debet legatarius) ut pote de materia contraria vo-

to, adeoque dere illicita, sic quoque si res legata Deo determinatè promissa non est, & vires hæreditatis non sufficiunt votis persolvendis, legatum nullum esse censet Castrop. n. 15. quia sic legans peccat, dum vult rem, ex qua satisfaciendum votis, donare legatario.

Quæst. 892. Obligatio voti quando & qualiter cesset.

1. Resp. Cessat primò cessante causa finali, ob quam editum; cum ea cessante, non subsistat promissio, quia in casum deficientis causæ principaliter moventis ad votandum, vovens se obligare non intendit. Abb. in c. 9. h. t. n. 14. Sanch. l. c. c. 2. n. n. 42. Suar. L. 4. de voto c. 18. n. 3. Azor. p. 1. L. 11. c. 15. q. 13. Castrop. l. c. p. 20. n. 1. Sic qui vovit peregrinationem ad impetrandam amico sanitatem, eo mortuo ante captam peregrinationem, non tenetur peregrinari, qui promisit elemosynam in redemptionem Petri, eo ante datam elemosynam aufugiente & captivitate, aut mortuo, non tenetur dare Elemosynam. Secus est de causa mere impulsiva, quæ cessante non cessat obligatio voti. AA. iidem. Quod si sint duæ causæ finales, unâ deficiente, attendendum, num utraque copulative intenta, an divisive, quod ex natura rei promissæ & ex modo promittendi colligendum. in primo casu cessabit obligatio, secus in secundo. Castrop. l. c. n. 2. Qualiter verò cesset obligatio deficiente conditione sub qua emissum, dictum est supra, ubi qualiter votum conditionatum obliget.

2. Secundo mutatione materiæ promissæ, quæ ex jure vel prudenti hominum iudicio diversa redditur, cessat obligatio voti; hac enim materia præstita, censeri non potest vovens præstitisse, quod promissum est Castrop. l. c. n. 3. citatis Valent. 2. 2. d. 6. q. 6. p. 4. Suar. l. c. c. 19. an. 4. Sanch. l. c. n. 20. & aliis juxta illud L. 140. §. 2. ff. de V. O. obligatio extinguitur, si in eum casum incidat, a quo incipere non potest. Estque hæc mutatio materiæ duplex, alia perpetua, id est, durans pro omni tempore, quò votum impleri potest, in quo casu, si mutatio afficit totam materiam, votum, ejusque obligatio penitus extinguitur, si verò votum dividuum est, & mutatio in parte dividua & separata contingit, manet obligatio, quo ad illam partem, in qua non contigit mutatio. Altera temporalis pro tempore aliquo determinato, & tunc pro eo tempore solum suspenditur obligatio, manente illa ad aliud tempus, quo impedimentum cessat, & votum impleri potest. Sanch. l. c. n. 24. Suar. l. c. n. 5. Bonac. l. c. p. 7. §. 1. n. 6. Castrop. n. 6. Porro ut Idem n. 4. cum Suar. n. 8. & seq. & Sanch. l. c. n. 6. & 7. ea autem diversitas prudentum hominum æstimatione sufficiens est, quæ rem constituit in alio statu morali diverso vel ob difficultatem ex parte ipsi rei promissæ supervenientem, vel ob alias circumstantias ei denuò adherentes, ob quas redditur majoris boni impeditiva, vel omnino inutilis, vel etiam ob periculum vitæ vel honoris alterius gravis detrimenti supervenientis aut cognitum prius post votum emissum (nisi fortè ut Castrop. l. c. p. 20. n. 5. non obstante tali periculo voverit, dum congruum esset virtuti, se tali periculo offerre, cum tunc ad rem sic mutatam non est censendus vovens se intendisse obligare. Sic qui in juventute vovit religionem, si ad senium perveniat, quando voto

huic